

Benedetta születése csoda volt

Benedetta édesanyjának terhessége során az orvosok megállapították, hogy folyamatosan fogyott a magzatvíz. Miután a család elzarándokolt az Opus Dei alapítójának sírjához, megoldódott a probléma. A szülők, egy veronai (Olaszország) házaspár, mindezt Szent Josemariának tulajdonítják.

2007.04.13.

Egy csoda története. Főleg a közvetlenül érintettek szerint. Előterjesztették az esetet az egyházi hivatal véleményezésére, azért, hogy hivatalosan is megállapítsák a szent csodás közbenjárását.

„Mivel Josemaría Escrivá szenttéavatási folyamata során nagyon sok csoda történt, a közbenjárás tanulmányozása, melyet engedélyeztek, nem is volt szükséges” – mondták Benedetta szülei mosollyal az arcukon. A csöppség időközben már öt éves.

Ő maga nyit ajtót ponte crencanoi (Verona, Olaszország) otthonukban, ahol a család él. Benedetta törékeny, temperamentumos lány, vidám szemekkel, és nagyon szeret beszélni. Odavezet szüleihez, a negyvennégy éves szemészhez, Paulo Danzihoz és Alessandra Sboarina tanárnőhöz.

Benedettának három idősebb testvére van: egy tizenhat éves lány,

egy tizenegy és tizennégy éves fiú. Ott van, miközben a szüleivel beszélgetek és figyelmesen hallgatja csodával határos születésének történetét. A házaspár felváltva válaszol a kérdésekre. Mivel teljesen megegyezőnek találtam válaszaikat, nem jelöltem meg külön az apa és az anya válaszait.

Önök mindketten azt állítják, hogy lányuk csodával határos módon született. Mire alapozzák kijelentésüket?

„Ahhoz, hogy ezt megértsük, vissza kell mennünk a múltba. Benedetta előtt elvesztettük egy lányunkat, aki születése után halt meg.

Várandósságom idején ugyanaz a problémám volt, mint Benedettánál.”

Ez mit jelent?

„Mindkét gyermeknél jól indult a várandósság. Csak később vették észre az orvosok a szokásos

ultrahangvizsgálatoknál, hogy magzatvizet vesztettem a placentából.”

Ez a probléma nem jelentkezett a többi gyermeknél?

„Nem. A kilenc hónapos várandósság mindegyiknél jól folyt le. Mariánál – a lányunknál, akit elvesztettünk – a magzatvíz a negyedik hónaptól kezdve egyre kevesebb lett. A nőgyógyász rámutatott arra, hogy komoly problémák merülhetnek fel.”

Folytatni akarták a várandósságot?

„Természetesen, egészen a végéig. Az élet elsőbbséget élvez, annak ellenére, hogy néhányan azt tanácsolták, szakítsuk meg idő előtt ezt az életet. Meggyőződésünk segített abban, hogy folytassuk.”

Nem voltak nagyon nyugtalanok?

„Félelemmel teli hosszú idő volt, de folytattuk. Nagyon kemény volt számomra a tudat, hogy annak, aki a hasamban mozgott, semmi esélye sincs az életre. Maria nyolc hónapra született. Néhány órát élt. Ez elég volt ahhoz, hogy láthassuk, mosolyogjunk rá és megkereszteljük. Nagyon nyomasztó volt azzal a tudattal világra hozni, hogy hiányozni fog néhány szerve, de a hit erőt adott nekünk. Annyit kértünk Istentől, hogy élve szülessen, hogy láthassam és megkeresztelhessem a lányomat. Amikor megszületett, megfogtuk a kezét és néztük, ahogy megy ki belőle az élet. Sokat szenvedtünk, de megmaradt nekünk az a vigasz, hogy a mennybe ment.”

Utána döntöttek egy következő gyermek születéséről.

„Nagy úrt éreztünk. Azt is mondta nekünk a nőgyógyász, hogy ez nagyon ritka eset volt, amely

valószínűleg nem ismétlődik meg. Így 2000 végén Benedettával várandós lettem.”

És mi történt azután?

„Az ötödik hónapban, 2001 márciusában azt mutatta az ultrahang, hogy nála is elfogyóban van a magzatvíz. Az egyedüli különbség abban rejlett, hogy Mariánál volt rendellenesség, Benedettánál nem. A nőgyógyász nem tudott rá magyarázatot találni. Sokan azt tanácsolták, vetessem el.”

Szörnyű érzés...

„Porig voltunk sújtva. Bolognába utaztunk egy prenatális betegségekre specializálódott klinikára. Ott azt mondták nekünk, hogy nem menthető meg a gyermek, hacsak nem történik csoda.”

Őnök pedig csodáért imádkoztak.

„Azt mondtuk magunknak: imádkozni fogunk, ezenkívül elzarándokolunk Rómába, hogy közvetlenül Szent Josémária sírjánál imádkozzunk. Az összes ultrahangfelvételt és eredményt elvittük és sírkövére helyeztük. Hittől telve kértük segítségét, egyidejűleg elfogadtuk Isten akaratát, bármi legyen is.”

A segítség megérkezett...

„Néhány héttel később újabb ultrahangvizsgálatra kellett mennem, éppen Nagycsütörtökön. Az Opus Dein belül sok ember támogatását tudhattuk magunk mögött. Azt mondtuk nekik, kérjék Szent Josémária közbenjárását Istennél. Akkoriban hallani lehetett egy apácáról, aki gyógyulást eszközölt ki valaki számára. Ezért humorral fűszerezve fogalmaztuk meg kérésünket: „Szent Josémária, az

nem lehet, hogy egy jó apácának sikerül, neked nem.”

Akkor eljött az a bizonyos nap...

„Alig volt bátorságunk, hogy megtekintsük az ultrahangfelvételeket. Ránéztünk az orvosra, akinek arcán furcsa kifejezés ült. A szokásosnál hosszabb időt várt, mert nem hitt a szemének. Végül azt mondta: „A magzatvíz ismét felbukkant. Megmagyarázhatatlan.” Szent Josémária meghallgatta imáinkat. Azonban az orvos hozzáfűzte, hogy a magzatvíz jelenléte még nem garancia semmire.”

Utána?

„Az összes veszélyt felsorolta, melyek gyermekünket fenyegették. Valóban hosszú lista volt. Miután a hiányzó magzatvíz akadálya elhárult, a szülésig fennmaradó időt tükön ülve töltöttük. Mindenképpen akartuk a

kislányt, méghozzá élve. 2001. július 7-én megszületett. Kicsit könnyű volt, de teljesen egészséges. Szent Josémária ajándéka volt, de nem az egyetlen.”

Micsoda? Még egy csoda?

„Nem, nem csoda. Egy ajándék, mely nagyon boldoggá tett bennünket.”

Tehát...

„Azért, hogy köszönetet mondjuk, 2002 október 6-án elutaztunk Rómába, Szent Josémária szentté avatására. Másnap II. János Pál pápa üdvözölte a résztvevőket a hálaadó misén. A végén tett egy kört a téren, hogy minden hívőt köszöntsön. Megáldotta őket és sok gyermeknek adott puszit. ...és amikor a pápamobil ismét a Vatikán felé vette az irányt, végső távozása előtt utoljára még egy kislányt vett kezébe és puszilt meg a pápa. Az utolsót a kör alkalmával ... a mi kis Benedettánkat.

Odanyújtották neki, hogy megcsókolja?

„Nem. Az akkor tizenöthónapos gyermekünkkel mi nagyon távol álltunk attól az úttól, melyen a pápa elhaladt. Valaki azt mondta, hogy a pápa még egy gyermeket meg akar puszilni. A mi parcellánkban Benedetta volt az egyetlen gyermek. Szó szerint kitepték kezünkből és továbbadták a pápának. A visszaúton mindenki játszott vele, így sokáig tartott neki, míg visszakaptuk. És milyen sokba került nekünk, míg megkaptuk! Határtalanul boldogok voltunk.”

Feltételezem, nagyon elégedettek is. „A történetnek még nincs vége. Egy évvel később felhívott minket egy barátunk, és azt mondta, hogy az a kép, melyen II. János Pál pápa megcsókolja a lányunkat, egy dupla oldalt foglal el Josémária szenttéavatásáról szóló

képeskönyvben. Természetesen azonnal vettünk egyet a könyvből és a fényképből.”

Mégegyszer vissza a gyógyuláshoz. Miért gondolják, hogy csoda

történt? „Mert túl sok véletlen volt. Az orvosok vagy koraszülést jósoltak kevés túlélési eséllyel, vagy a magzat halálát a méhemben. A sok lehetséges rendellenességről nem is beszélve. Ehelyett nézzék csak meg a lányunkat, erős, mint a tölgy. Öt és fél év alatt még csak meg sem fázott.”

És miért hozzák nyilvánosságra ezt az imameghallgatást?

„Hogy bíztassak bajba jutott anyákat, hogy ne adják fel a reményt.

Valamint - az utolsó két terhességemet végigkísérő nőgyógyász szavaival élve: - "Ez a tapasztalat arra tanít minket, hogy egy meg nem született gyermeket se utasítsunk el.”

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/benedetta-szuletese-csoda-
volt/](https://opusdei.org/hu-hu/article/benedetta-szuletese-csoda-volt/) (2025.04.19.)